

**MINISTERUL JUSTIȚIEI AL REPUBLICII MOLDOVA
AGENT GUVERNAMENTAL**

*Hotărâre tradusă și redactată de către Direcția agent guvernamental.
Ea poate suferi modificări de formă.*

SECȚIA A DOUA

CAUZA COTEȚ v. REPUBLICA MOLDOVA

(Cererea nr. 72238/14)

HOTĂRÂRE

STRASBURG

23 octombrie 2018

Prezenta hotărâre este definitivă, dar poate suferi modificări de formă.

În cauza Coteț v. Republica Moldova,
Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a doua), întrunită într-un Comitet compus din:

Paul Lemmens, *Președinte*,
Valeriu Grițco,
Stéphanie Mourou-Vikström, *judcători*,
și Hasan Bakırcı, *Grefier adjunct al Secției*,
Deliberat în secret la 2 octombrie 2018,
Pronunță următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată.

PROCEDURA

1. Cauza a fost inițiată prin cererea (nr. 72238/14), depusă la Curte împotriva Republicii Moldova conform Articolului 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”), de către un cetățean moldovean, Iurii Coteț („reclamantul”), la 29 octombrie 2014.

2. Reclamantul a fost reprezentat în fața Curții de către dl A. Bivol, avocat în Chișinău. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de către Agentul guvernamental, dl O. Rotari.

3. La 12 iulie 2017, plângerile reclamantul în baza Articolelor 3, 5 §§ 3, 4, 5 din Convenție au fost comunicate Guvernului, iar restul cererii a fost declarat inadmisibil în conformitate cu Articolul 54 § 3 din Regulamentul Curții.

4. Guvernul nu a formulat obiecții cu privire la examinarea cererii de către Comitet.

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

5. Reclamantul s-a născut în 1991 și locuiește în Chișinău.

A. Arestarea și detenția preventivă a reclamantului

6. La 15 iunie 2014, reclamantul a avut o altercație cu două persoane, una dintre care se afla în stare avansată de ebrietate. În timpul altercației, reclamantul a împins persoana în stare de ebrietate și l-a lovit pe celălalt. Urmare, persoana în stare de ebrietate a căzut la pământ și s-a ales cu o leziune gravă la cap. Cazul a fost relatat de către soția persoanei în stare de ebrietate și de către un vecin.

7. În aceeași zi, reclamantul a fost reținut și plasat în detenție. La 18 iunie 2014, Judecătoria Ialoveni a dispus arestarea preventivă pe un termen de 30 de zile în privința reclamantului. Instanța a considerat că detenția a fost necesară deoarece reclamantul era acuzat de o infracțiune gravă și aparent exista riscul ingerinței în cursul investigațiilor, al eschivării și al comiterii de noi infracțiuni.

8. Reclamantul a contestat cu recurs încheierea de aplicare a arestului și a susținut, *inter alia*, că avea loc permanent de trai, un loc de muncă și anterior nu fusese judecat. De asemenea, el a susținut că nu putea influența nici un martor, deoarece se afla într-o altă localitate, iar aplicarea măsurii de obligativitate a nu părăsi localitatea ar fi fost suficientă pentru a exclude acel risc. Reclamantul a susținut că a colaborat cu organul

de urmărire penală de la începutul investigațiilor și că nu ar fi putut părăsi hotarele țării, deoarece actele sale de identitate fuseseră ridicate.

9. La 1 iulie 2014, Curtea de Apel Chișinău a respins recursul reclamantului.

10. La 11 iulie 2014, Judecătoria Ialoveni a examinat demersul procurorului privind prelungirea arestului preventiv în privința reclamantului și cererea *habeas corpus* depusă de către reclamant. Deoarece nu a găsit motive pentru deținerea reclamantului în arest preventiv, instanța a dispus liberarea sa provizorie sub control judiciar. Reclamantul nu avea dreptul de a părăsi localitatea în condițiile stabilite de instanță și de a nu comunica cu persoanele implicate în procesul penal. Procuratura raionului Ialoveni a depus recurs.

11. La 22 iulie 2014, Curtea de Apel Chișinău a admis recursul procurorului, a casat decizia de mai sus și a dispus arestul preventiv în privința reclamantului pe un termen de 30 de zile. Motivele invocate de către Curtea de Apel Chișinău au fost cele privind riscul eschivării reclamantului, ingerința în mersul investigațiilor sau comiterea de noi infracțiuni. Reclamantul nu a fost reținut și, potrivit acestuia, i s-ar fi comunicat să meargă acasă.

12. La 25 august 2014, reclamantul a fost reținut la domiciliul său și plasat în detenție.

13. La 1 septembrie 2014, reclamantul a înaintat Judecătoriei Ialoveni o cerere *habeas corpus*. El a susținut că, *inter alia*, cauza penală nu era complexă și că toți martorii fuseseră audiați la începutul investigației.

14. La 17 septembrie 2014, acuzarea a depus un demers privind prelungirea termenului sub formă de arest în privința reclamantului, invocând, *inter alia*, că în perioada 22 iulie 2014 – 25 august 2014 reclamantul s-ar fi ascuns de organul de urmărire penală.

15. La 23 septembrie 2014, Judecătoria Ialoveni a admis demersul procurorului și a prelungit termenul de arest preventiv în privința reclamantului pentru o perioadă de 30 de zile. Motivele invocate pentru prelungirea arestului preventiv au fost aceleași: riscul eschivării, riscul ingerinței în mersul investigațiilor și riscul comiterii de noi infracțiuni.

16. Reclamantul a depus recurs împotriva deciziei de mai sus și a susținut, *inter alia*, că nu a existat riscul eschivării sau al ingerinței în mersul investigațiilor. El a notat că la 22 iulie 2014, atunci când Curtea de Apel Chișinău a casat încheierea Judecătoriei Ialoveni din 11 iulie 2014 și a dispus prelungirea termenului de arest, reclamantul nu a fost reținut, dar i s-a comunicat să meargă acasă. El a plecat la domiciliul său și nimeni nu l-ar fi somat până la 25 august 2014. În perioada 11 iulie și 25 august 2014 el nu a încercat să se eschiveze sau să intervină în cursul investigațiilor.

17. La 7 octombrie 2014, Curtea de Apel Chișinău a respins recursul reclamantului. Instanța a reținut că riscul eschivării reclamantului fusese real, deoarece acesta s-ar fi ascuns de organul de urmărire penală între 22 iulie 2014 și 25 august 2014.

18. La 17 octombrie 2014, partea acuzării a înaintat un demers privind prelungirea termenului sub formă de arest pe un termen de 30 de zile. Unul din motivele invocate de către procuror a fost riscul eschivării reclamantului de la organul de urmărire penală între 22 iulie 2014 și 25 august 2014.

19. La 22 octombrie 2014, reclamantul a solicitat accesul la materialele cauzei în vederea obținerii unor copii de pe materialele depuse de către procuror anexate la cererea sa din 7 octombrie 2014. El a susținut că demersul procurorului a fost însoțit de un set de materiale ale cauzei penale, în timp ce el a primit doar o copie de pe demers. La aceeași dată, reclamantul a depus o cerere *habeas corpus*.

20. La 22 octombrie 2014, Judecătoria Ialoveni a admis demersul procurorului și a dispus prelungirea termenului sub formă de arest pe un termen de 30 de zile, invocând

riscul eschivării și al ingerinței în cursul investigației. Cererea *habeas corpus* a fost respinsă, în timp ce cererea sa de acces la materialele cauzei nu a fost examinată. Reclamantul a depus recurs și s-a plâns de lipsa motivelor relevante și suficiente privind detenția sa. Acesta nu s-a plâns în recursul său cu privire la lipsa accesului la materialele cauzei penale.

21. La 4 noiembrie 2014, Curtea de Apel Chișinău a respins recursul reclamantului.

22. La 14 noiembrie 2014, în mod repetat, acuizarea a depus la Judecătoria Ialoveni un demers privind prelungirea termenului sub formă de arest în privința reclamantului.

23. La 20 noiembrie 2014, reclamantul a depus o cerere *habeas corpus*.

24. La 20 noiembrie 2014, Judecătoria Ialoveni a respins demersul procurorului și a admis cererea *habeas corpus* al reclamantului. Reclamantul a fost eliberat din detenție, fiind obligat să nu părăsească localitatea și să nu intervină în cursul investigațiilor.

B. Condițiile de detenție

25. În perioada detenției sale, reclamantul a fost deținut în Penitenciarul nr. 13-Chișinău.

26. Potrivit reclamantului, acesta a fost deținut în celule supraaglomerate, fără un sistem de ventilare. Codeținuții fumau în celule. În celule era prezent un veceu de tip asiatic, care nu era separat într-un mod corespunzător. Era o chiuveță cu robinetul ruginit, iar calitatea apei potabile a fost foarte rea. Mâncarea a fost insuficientă.

C. Finalizarea urmăririi penale în privința reclamantului

27. La 9 martie 2017, prin decizia Curții Supreme de Justiție, reclamantul a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunilor de huliganism și vătămare gravă a integrității corporale cauzată din imprudență, cu stabilirea pedepsei de 2 ani închisoare cu suspendare condiționată.

II. DREPTUL INTERN RELEVANT

28. Dreptul intern relevant privind arestul preventiv a fost reflectat în hotărârea Curții *Buzadji v. Republica Moldova* [MC] (nr. 23755/07, §§ 42-43, CtEDO 2016 (extrase)).

29. Prevederile relevante ale Legii nr. 1545 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, în vigoare din 4 iunie 1998, prevăd următoarele:

Capitolul 1

- (1) În conformitate cu prevederile prezentei legi, este reparabil prejudiciul moral și material, denumit în continuare prejudiciu, cauzat persoanei fizice sau juridice în urma:
 - a) reținerii ilegale, aplicării ilegale a măsurii represive de ținere sub arest, tragerii ilegale la răspundere penală, condamnării ilegale;
 - b) efectuării ilegale, în cazul anchetării ori judecării cauzei penale, a percheziției, ridicării, punerii ilegale sub sechestru a averii, eliberării ilegale din lucru (funcție), precum și a altor acțiuni de procedură care limitează drepturile persoanelor fizice sau juridice;
 - c) supunerii ilegale la arest administrativ ori la muncă corecțională, confiscării ilegale a averii, aplicării ilegale a amenzii;
 - d) efectuării măsurilor operative de investigații cu încălcarea prevederilor legislației;

- e) ridicării ilegale a documentelor contabile, a altor documente, a banilor, ștampilelor, precum și blocării conturilor bancare.
- (2) Prejudiciul cauzat se repară integral, indiferent de culpa persoanelor cu funcții de răspundere din organele de cercetare penală, de anchetă preliminară, ale procuraturii și din instanțele judecătorești.

[...]

Articolul 6

Dreptul la repararea prejudiciului, în mărimea și modul stabilite de prezenta lege, apare în cazul:

- a) devenirii definitive și irevocabile a sentinței de achitare;
- b) scoaterii persoanei de sub urmărire penală sau încetării urmăririi penale pe temeieri de reabilitare;
- c) adoptării de către instanța judecătorească a hotărârii cu privire la anularea arestului contravențional în legătură cu reabilitarea persoanei fizice;
- d) adoptării, de către judecătorul de instrucție, în condițiile art. 313 alin.(5) din Codul de procedură penală, în privința persoanei achitate sau scoase de sub urmărire penală, a încheierii privind declararea nulității actelor sau acțiunilor organului de urmărire penală sau organului care exercită activitate specială de investigații.

ÎN DREPT

I. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 5 § 3 DIN CONVENȚIE

30. Reclamantul s-a plâns că instanțele naționale nu și-ar fi motivat suficient deciziile privind aplicarea arestului preventiv, încălcând Articolul 5 § 3 din Convenție, care prevede următoarele:

„Orice persoană arestată sau deținută, în condițiile prevăzute de paragraful 1 lit. c) din prezentul articol, trebuie adusă de îndată înaintea unui judecător sau a altui magistrat împuternicit prin lege cu exercitarea atribuțiilor judiciare și are dreptul de a fi judecată într-un termen rezonabil sau eliberată în cursul procedurii. Punerea în libertate poate fi subordonată unei garanții care să asigure prezentarea persoanei în cauză la audiere”.

A. Admisibilitatea

31. Curtea notează că plângerea nu este vădit nefondată în sensul Articolului 35 § 3 (a) din Convenție. În continuare, ea constată că nu este inadmisibilă pentru nici un alt motiv. Prin urmare, aceasta trebuie declarată admisibilă.

B. În fond

32. Reclamantul a susținut lipsa motivelor în favoarea privării sale de libertate și de aplicare a arestului preventiv, iar detenția sa nu s-a bazat pe motive relevante și suficiente.

33. Guvernul a susținut că detenția reclamantului a fost necesară pentru a exclude riscul eschivării și influențarea martorilor. Guvernul a notat că reclamantul s-ar fi ascuns în perioada 22 iulie 2014 și 25 august 2014, ceea ce a confirmat necesitatea arestării preventive.

34. Curtea a reiterat că autoritățile trebuie să demonstreze de o manieră convingătoare că fiecare perioadă de detenție, oricât de scurtă, era justificată. Obligația pentru un magistrat de a reda motive pertinente și suficiente pentru

aplicarea arestului – alta decât prezența unei bănuieli rezonabile că persoana arestată ar fi comis o infracțiune – se aplică de la prima ordonanță de plasare a persoanei în arest preventiv, adică „cât mai curând” după arest (a se vedea *Buzadji*, pre-citată, §§ 87 și 102). Odată ce autoritatea decide că o persoană trebuie să fie eliberată sau deținută, ea trebuie să analizeze dacă nu există alte mijloace pentru a asigura prezența la proces (a se vedea, de exemplu, *Idalov v. Rusia* [MC], nr. 5826/03, § 140, 22 mai 2012).

35. Justificările pe care Curtea le-a considerat „pertinente” și „suficiente” în jurisprudența sa includ riscul eschivării, riscuri de presiune asupra martorilor sau de alterare a probelor, riscul de coluziune, riscul recidivei, riscul provocării dezordinii publice, sau necesitatea de a proteja persoanele ce fac obiectul unor măsuri privative de libertate (a se vedea, de exemplu, *Wemhoff v. Germania*, 27 iunie 1968, §14, seria A nr. 7; *Stögmüller v. Austria*, 10 noiembrie 1969, § 15, seria A nr. 9; *Letellier v. Franța*, 26 iunie 1991, § 51, seria A nr. 207; *Toth v. Austria*, 12 decembrie 1991, § 70, seria A nr. 224; *Tomasi v. Franța*, 27 august 1992, § 95, seria A nr. 241-A; și *I.A. v. Franța*, 23 septembrie 1998, § 108, *Rapoarte de hotărâri și decizii* 1998-VII).

36. Prezumția este mereu în favoarea eliberării. Autoritățile judiciare trebuie să examineze, cu respectarea principiului prezumției nevinovăției, toate circumstanțele în favoarea sau împotriva existenței cerințelor menționate mai sus cu ordin de interes public sau care ar justifica o derogare de la regula prevăzută de Articolul 5 din Convenție, și trebuie să decidă în hotărârile sale chestiunea cu privire la cererile de eliberare din detenție (a se vedea, printre altele, *Buzadji*, pre-citată, §§ 89 și 91). Motivele invocate în favoarea sau împotriva eliberării nu trebuie să fie „generale și abstracte” (a se vedea *Smirnova v. Rusia*, nr. 46133/99 și 48183/99, § 63, CtEDO 2003 IX (extrase)).

37. Revenind la circumstanțele prezentei cauze, Curtea observă în primul rând că de fapt cauza penală împotriva reclamantului nu a fost complexă și nu trebuiau să fie audiate decât câteva persoane. De asemenea, Curtea notează că principala acuzație împotriva reclamantului a fost cea cu privire la vătămarea integrității corporale cauzată unei persoane din imprudență. De asemenea, aparent reclamantul a cooperat cu autoritățile pe durata investigațiilor. Acesta avea un loc de trai permanent, un loc de muncă și anterior nu fusese judecat.

38. În perioada 11 iulie 2014 – 25 august 2014 reclamantul s-a aflat în libertate și aparent nu ar fi încercat să părăsească țara sau să intervină în cursul investigațiilor.

39. Potrivit Guvernului, reclamantul s-ar fi ascuns de autorități în perioada 22 iulie 2014 – 25 august 2014. În susținerea acestei poziții, Guvernul a prezentat o copie a unui document scris de mână, semnat de către un ofițer de poliție, în care raporta superiorului despre reținerea persoanei căutate (al reclamantului) la 25 august 2014. În opinia Curții, acest document nu demonstrează că reclamantul s-ar fi ascuns. Guvernul nu a prezentat nicio probă că reclamantul a fost citat de către autorități în perioada 22 iulie 2014 – 25 august 2014. Faptul că autoritățile au decis să plaseze reclamantul în detenție mai mult decât după o lună de zile de la dispunerea arestării nu poate fi imputată acestuia.

40. În lumina celor relatate, Curtea consideră că nu au existat motive relevante și suficiente pentru a prelungi detenția reclamantului timp de aproximativ 4 luni. În consecință, a avut loc încălcarea Articolului 5 § 3 din Convenție.

II. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 5 § 4 DIN CONVENȚIE

41. Reclamantul s-a plâns că durata examinării cererii sale *habeas corpus* depusă la 1 septembrie 2014 și refuzul instanțelor de-i oferi acces la materialele din dosarul

penal în urma solicitării sale din 22 octombrie 2014 au constituit o încălcare a Articolului 5 § 4 din Convenție, care prevede următoarele:

„Orice persoană lipsită de libertatea sa prin arestare sau detenție are dreptul să introducă un recurs în fața unui tribunal, pentru ca acesta să statueze într-un termen scurt asupra legalității deținerii sale și să dispună eliberarea sa dacă deținerea este ilegală”.

A. Admisibilitatea

42. În ceea ce privește lipsa accesului la materialele dosarului, Curtea notează că reclamantul nu invocat această problemă în recursul său depus împotriva încheierii Judecătoriei Ialoveni din 22 octombrie 2014 (a se vedea § 20). Prin urmare, acest capăt de plângere este vădit nefondat și trebuie declarat inadmisibil în baza Articolului 35 §§ 1 și 4 din Convenție din cauza neepuizării căilor interne de recurs.

43. Curtea notează că celălalt capăt de plângere formulat în baza Articolul 5 § 4 din Convenție, în particular cu referire la examinarea întârziată a cererii *habeas corpus* al reclamantului din 1 septembrie 2014, nu este vădit nefondat în sensul Articolului 35 § 3 (a) din Convenție. În continuare, acesta nu este inadmisibil pentru niciun alt motiv. Prin urmare, acesta trebuie declarat admisibil.

B. În fond

44. Reclamantul s-a plâns că cererea sa *habeas corpus* depusă la 1 septembrie 2014 a fost examinată abia la 23 septembrie 2014. Această perioadă, în opinia sa, nu poate fi considerată a fi examinată în termen scurt, în sensul Articolului 5 § 4 din Convenție.

45. Guvernul a susținut că durata examinării cererii *habeas corpus* al reclamantului a fost justificată în interesele justiției. Acesta a considerat că durata respectivă nu a fost excesivă.

46. Curtea reiterează că Articolul 5 § 4 din Convenție, garantând persoanelor deținute un drept de a iniția proceduri de contestare a legalității privării lor de libertate, de asemenea, proclamă dreptul lor, ca urmare a inițierii unor astfel de proceduri, la o hotărâre judecătorească promptă cu privire la legalitatea detenției și să dispună eliberarea lor, dacă detenția se dovedește a fi ilegală (*Musial v. Polonia* [MC], nr. 24557/94, § 43, CtEDO 1999-II). Întrebarea dacă dreptul persoanei în baza Articolului 5 § 4 din Convenție a fost respectat trebuie să fie determinată în lumina circumstanțelor fiecărei cauze în parte (a se vedea *Șarban v. Moldova*, nr. 3456/05, § 118, 4 octombrie 2005).

47. Curtea notează că Judecătoria Ialoveni a necesitat 22 de zile să examineze cererea *habeas corpus* al reclamantului din 1 septembrie 2014. Asemenea perioadă de timp nu poate fi considerată ca fiind conformă cu cerința unei hotărâri judecătorești prompte în sensul Articolului 5 § 4 din Convenție (*Rehbock v. Slovenia*, nr. 29462/95, § 82 et seq., CtEDO 2000-XII și *Kadem v. Malta*, nr. 55263/00, § 45, 9 ianuarie 2003). În acest sens, Curtea reamintește că în hotărârea sa *Șarban*, (pre-citată, § 120) ea a constatat durata de douăzeci și una de zile ca fiind excesiv de lungă.

48. Prin urmare, a fost încălcat Articolul 5 § 4 din Convenție și în această privință.

III. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 5 § 5 DIN CONVENȚIE

49. În continuare, reclamantul s-a plâns de lipsa unui drept executoriu la despăgubiri pentru detenția sa neconformă standardelor impuse de către Articolul 5 §§

1 și 4 din Convenție. Acesta a invocat Articolului 5 § 5 din Convenție, care prevede următoarele:

„Orice persoană, victimă a unei arestări sau dețineri în condiții contrare dispozițiilor acestui articol, are dreptul la reparații”.

50. Guvernul a contestat acest argument și a susținut că există un remediu în dreptul intern, *id est* Legea nr. 1545. Totuși, acesta a reținut că de vreme ce reclamantul nu fusese achitat, acest remediu nu îi era disponibil, iar Articolul 5 § 5 nu era aplicabil.

51. Curtea reiterează că dreptul la despăgubiri garantat de Articolul 5 § 5 din Convenție presupune constatarea încălcării unuia din celelalte alineate ale articolului, fie de către o autoritate națională, fie de către instituțiile Convenției (*N.C. v. Italia* [MC], nr. 24952/94, § 49, CtEDO 2002-X, și *Stanev v. Bulgaria* [MC], nr. 36760/06, § 182, CtEDO 2012).

52. Curtea notează că mai sus ea a constatat încălcarea Articolului 5 §§ 3 și 4 din Convenție. De asemenea, ea a reținut argumentul Guvernului potrivit căruia reclamantul nu fusese achitat și, respectiv, acesta nu avea un drept de a pretinde despăgubiri la nivel național în sensul Articolului 5 § 5 din Convenție. Acest argument este în concordanță cu prevederile articolului 6 din Legea nr. 1545 (a se vedea paragraful 29) și constatarea Curții a încălcării Articolului 13 din Convenție în cauza *Guțu v. Moldova* (nr. 20289/02, §§ 72-74, 7 iunie 2007) din cauza lipsei unor remedii efective în dreptul intern în ceea ce privește pretențiile reclamantului în baza Articolului 5 din Convenție.

53. Prin urmare, Curtea reține că în prezenta cauza a fost încălcat Articolul 5 § 5 din Convenție din cauza lipsei unui drept executoriu la despăgubiri în baza dreptului intern.

IV. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 3 DIN CONVENȚIE

54. Reclamantul s-a plâns în baza Articolului 3 din Convenție cu privire la condițiile inadecvate de detenție. Articolul 3 prevede următoarele:

„Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante”.

A. Admisibilitatea

55. Curtea notează că plângerea nu este vădit nefondată în sensul Articolului 35 § 3 (a) din Convenție. În continuare, ea constată că plângerea nu este inadmisibilă pentru nici un alt motiv. Prin urmare, aceasta trebuie declarată admisibilă.

B. În Fond

56. Reclamantul s-a plâns de condițiile inadecvate de detenție din Penitenciarul nr. 13 Chișinău (a se vedea § 26).

57. Guvernul a contestat afirmațiile reclamantului și a susținut că condițiile de detenție nu reprezentau un tratament inuman și degradant.

58. Curtea reiterează principiile generale privind condițiile de detenție stabilite în cauzele *Ostrovar v. Moldova* (nr. 35207/03, §§ 76-79, 13 septembrie 2005); *Șișanov v. Republica Moldova*, (nr. 11353/06, §§ 83-85, 15 septembrie 2015); *Khlaifia și alții v. Italia* ([MC], nr. 16483/12, §§ 163-67, CtEDO 2016 (extrase)); și *Mursič v. Croația* ([MC], nr. 7334/13, § 104, CtEDO 2016).

59. Curtea reamintește că într-o serie de cauze examinate a constatat încălcarea Articolului 3 din Convenție în ceea ce privește condițiile de detenție din Penitenciarul

nr. 13 - Chișinău (a se vedea, printre alte hotărâri, *Hadji v. Moldova*, nr. 32844/07 și 41378/07, § 20, 14 februarie 2012; *Silvestru v. Republica Moldova*, nr. 28173/10, 13 ianuarie 2015; *Pisaroglu v. Republica Moldova*, nr. 21061/11, 3 martie 2015). În urma examinării tuturor materialelor prezentate acesteia, Curtea nu a stabilit nicio circumstanță sau argument capabil să o convingă să ajungă la o altă concluzie cu privire la fondul plângerilor reclamantului. Astfel, Curtea reține că dificultățile suportate de reclamant în perioada detenției sale în Penitenciarul nr. 13 au depășit nivelul inevitabil de suferință inerent detenției și au atins pragul de severitate prevăcut de către Articolul 3 din Convenție. Prin urmare, a avut loc încălcarea Articolului 3 din Convenție.

APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

60. Articolul 41 din Convenție prevede următoarele:

“În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a Protocoloalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciul

61. Reclamantul a pretins 15000 euro (EUR) pentru prejudiciul moral.

62. Guvernul a contestat pretenția cu privire la prejudiciul moral pretins de către reclamant.

63. Curtea a admis că reclamantul a suportat stres și frustrare ca urmare a încălcărilor constatate. Pronunțându-se în echitate, Curtea acordă reclamantului 4000 EUR pentru prejudiciul moral.

B. Costuri și cheltuieli

64. De asemenea, reclamantul a pretins 2000 EUR cu titlu de costuri și cheltuieli suportate în fața Curții.

65. Guvernul a susținut că suma pretinsă era excesivă.

66. Ținând cont de actele pe care le deține în prezenta cauză, Curtea consideră rezonabil să acorde întreaga sumă solicitată cu titlu de costuri și cheltuieli.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară* plângerea formulată în baza Articolului 5 § 4 din Convenție privind lipsa accesului la materialele dosarului inadmisibilă, iar cererea în rest admisibilă;

2. *Hotărăște* că a avut loc o încălcare a Articolului 3 din Convenție;

3. *Hotărăște* că a avut loc o încălcare a Articolului 5 § 3 din Convenție;

4. *Hotărăște* că a avut loc o încălcare a Articolului 5 § 4 din Convenție;

5. *Hotărăște* că a avut loc o încălcare a Articolului 5 § 5 din Convenție;

6. *Hotărăște*

HOTĂRÂREA COTEȚ v. REPUBLICA MOLDOVA

(a) că statul reclamat trebuie să achite reclamantului, în decurs de trei luni, următoarele sume care urmează să fie convertite în moneda națională a statului reclamat la rata de schimb aplicabilă la data achitării:

(i) 4000 EUR (patru mii de euro), plus orice taxă care poate fi percepută, pentru prejudiciul moral;

(ii) 2000 EUR (două mii de euro), plus orice taxă care poate fi percepută, cu titlu de costuri și cheltuieli;

(b) că, de la expirarea celor trei luni menționate mai sus până la executarea hotărârii, urmează să se achite o penalitate la sumele de mai sus, egală cu rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană pe parcursul perioadei de întârziere, plus trei procente;

7. *Respinge*, restul pretențiilor reclamantului cu titlu de satisfacție echitabilă.

Redactată în limba engleză și notificată în scris la 23 octombrie 2018, potrivit Articolul 77 §§ 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Hasan Bakırcı
Grefier adjunct

Paul Lemmens
Președinte